

af deres Medlemmers Valg. Og paa samme Maade vide vi jo, at Forretningsordenen ikke tillader det enkelte Medlem at berøve Valgfredsens sin Repræsentation i Thinget: Naar et Medlem vil være mere end tre Dage borte, maa han have Formandens eller Thingets Samtykke. Det er en Konsekvens af den samme Tankegang, at ingen anden Myndighed kan skjønne over, hvorvidt en Kreds en Tid kan undvære sin Repræsentant, eller hvorvidt Rigsdagen kan undvære et af sine Medlemmer, end netop selve Rigsdagen. En Kreds er ganske vist ikke sikker paa, at den til enhver Tid kan beholde sin Repræsentant i Rigsdagen. Valget kan kjendes ugheldigt, den Valgte kan fængsles eller faae Tilladelse til at blive borte i kortere eller længere Tid, men det kan alt sammen kun ske med Samtykke af det Thing, hvortil han hører. Det vil med andre Ord sige, man har ikke villet give nogen anden Myndighed Ret til at berøve den enkelte Valgfreds sin Repræsentant end den Myndighed, der bestaar af de andre Valgfredsens Repræsentanter. I deres Haand har man villet lægge Ætjønnet derover.

Naar Regjeringen saa alligevel nu, uden at have søgt Thingets Samtykke og altsaa uden grundlovmæssig Hjemmel, ligefrem med Magt har berøvet Thinget to af dets Medlemmer, Repræsentanten for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) og Repræsentanten for Thisted Amts 4de Valgfreds (C. Ravn), saa har Regjeringen efter Udvalgets Formening gjort sig skyldig i et grovt Brud paa Valgernes og Thingets grundlovmæssige Ret. Og dette Brud er blevet saa meget grellere derved, at det ene af disse Medlemmer er Thingets valgte Formand. I Grundlovens § 60 bestemmes, at ethvert Thing selv vælger sin Formand og den eller dem, der i hans Forsald skal føre Forsædet. Hvis nu Regjeringen havde Ret til at gjøre, hvad den her har gjort, saa vilde denne Ret for Thingene være aldeles illusorisk, aldeles betydningløs. Regjeringen vilde saa, saasnart den kunde faae et af Thingenes Formænd eller Viceformænd dømt — og der er i vore Dage mange Maader, hvorpaa man kan skaffe en saadan Dom til Veile — kunne berøve Thingene hele deres Ledelse, baade Formænd og Viceformænd. Det er ikke noget blot Tankeexperiment. Ærede Medlemmer ville vide, at en lignende Skjæbne som den, der har ramt Folkethingets Formand, for Djæbliffet truer den ene Viceformand, og skjøndt der ikke, saavidt mig bekendt, spæver en lignende Sag over Hovedet paa den anden Viceformand, er der intet Menneske, der kan sige, naar det kan ske,

og det hører altsaa ikke længer til Usandsynlighederne, at Regjeringen saaledes vilde kunne berøve Thinget hele sin Ledelse. Hvis Regjeringen havde Ret til saaledes vilkaarlig at gribe ind i Thingenes Virksomhed, til midt under Forhandlingerne at tage Thingenes ledende Tillidsmænd bort, for at tvinge dem til at vælge Andre, som Regjeringen maaske syntes bedre om, hvis Regjeringen havde Ret til at tage en hvilken som helst Folkethingsmand, som man paa en eller anden Maade havde faaet en Dom over, saa kunde den efterhaanden forvanke hele Folkethingets Økonomi, kunde, om det skulde være, berøve Folkethinget saa mange Medlemmer, at det ikke var beslutningsdygtigt. Der er slet ingen Grændse for, hvad der kunde ske, hvis den Praxis kunde blive godkjendt, som Regjeringen nu er slaaet ind paa. Og jeg kan ikke se rettere, end at denne Praxis staar i den bestemteste Strid med de af Grundlovens Bestemmelser, jeg har omtalt, og nærmest falder ind under Grundlovens § 43, som siger: „Rigsdagen er ukrænkelig. Hvø, der antaster dens Sikkerhed og Frihed, hvø, der udfæder eller adlyder nogen dertil sigtende Befaling, gjør sig skyldig i Høiforræderi“. Det er mig umuligt at se, hvor Rigsdagens Ukrænkelighed, hvor dens Sikkerhed og dens Frihed blive af, naar en Regjering saaledes kan gribe ind, som den har gjort i dette Tilfælde, tage Folkethingsmænd ud af Salen under Forhandlingerne, tage Folkethingets Formand og maaske dets Viceformænd med, naar den finder det for godt. En saadan Fængsling af Rigsdagsmænd, det er Noget, der pleier at følge med Statskup, som Styggen følger med Legemet. De vide Allesammen, hvorledes Napoleon den 3die, da han gjorde Statskuppet af 2den December, fængslede 16 af de Rigsdagsmænd, som han antog kunde blive mest farlige for hans Planer. De vide, hvorledes Karl den Første i 1642 mødte i Parlamentet for at fængsle 5 af Parlamentets ledende Mænd. Men De vide ogsaa, hvorledes dette Indgreb i Parlamentets Frihed blev den Draabe, som i England fik Vægeret til at flyde over. Man vil maaske dertil bemærke, at de Fængslinger af Rigsdagsmænd, som her ere omtalte, ikke vare Fængslinger efter Domme. Men Enhver, der har tænkt lidt over, hvad der er sket i denne Tid, vil vide, at dette har aldeles Intet paa sig. Thi det er ikke Dommens Skyld, at Folkethingets Formand er blevet fængslet paa den Tid, han er blevet fængslet, det er ene og alene Regjeringens Skyld. Det er Regjeringen, Administrationen, der skal eye-